

LA LLIBERAL

EDITOR: JOSEP Ma. ROSQUILLAS

COL·LABORADORS:

DAVID ABRODOS

DRA. LLUISA BERTRAN

ANTON CASANOVA

JOSEP CASTELLS

CRISTOBAL FERNANDEZ

PAU MARFA

ANNA MARIA MAS ABRIL

DR. ROGER MERCADE

MANEL MENAL

CRISTINA PEREZ GARCIA

POMPILIO PIRIS

ALEX PUIG

XAVIER SANROMA

Nº 3

GALERIA D'ART DE DAVID ABRODOS

AGOSARAT DíPTER!

Un mosquit
atreuit,
m'ha picat,
foll, al dit:

un cop sec
l'ha punit,
però llest
ha fugit.

El ximplet,
esverat,
als llavis
s'ha ficat:

un esbufec
arravatat,
de tomballons
l'ha engegat
pels graons.

Caparrut,
m'ha fiblat
l'orella;
mes, aviat,

vol jugar
vora l'ull,
on per poc
perd el bull.

Poc content
el brivall,
s'enfila
cap per 'vall:

un got de vi
llest ha llucat,
s'hi ha llançat
i, embriac,
ha expirat.

En pau descansi,
tranquil reposi.
Culex pungens,
mortus est.

Antoni Casanova Ramon

Vilassar de Dalt, juliol del 2014

ALS MOTS DESCONEGUTS.

Potser que sigueu vosaltres
amics desconeguts,
la raó que m'empeny
d'omplir fulls amb paraules
de pensaments subtils,
i d'altres més aspres,
potser sigueu vosaltres,
mots desconeguts,
qui em feis, estones amable,
dolç, cantaire d'esperances,
i altres eixorc de paraules,
amb el silenci de penyora
per la manca d'esperança,
buscant el mot,
el que doni al poema sentit.

Pot ser siguis tu
mot esquiu,
el defici que em fa sentir
ignorant, eunuc, impotent,
em falten paraules,
mots desconeguts jo us faig amic
tanmateix no deixaré d'escriure
els poemes, ho sé,
que mai ningú llegeix.

PILIO.

AMORES QUE YA PASARON.....

Me alegra tanto de verte,
disfrutando del momento
pasarle también contigo
con amores del presente
y pasiones del pasado....
Pero, ni estoy contento
ni feliz ni satisfecho, ni
siquiera con mi suerte.
Porque tarde o temprano
te irás, te marcharás para
siempre y yo me quedaré
solo. Solo con mi mala suerte.
Lloro sin ningún motivo, sin
saber por qué me amargo,
sin más causas aparentes
que me estimulen la mente,
no quiero vivir de recuerdos
porque las heridas sangrantes
no se curan con el tiempo.
Odio pensar en los años que
también nos lo pasamos,

y que fuimos tan felices a
pesar de los pecados contrarios
que nos condenan a muerte
aquellos impertinentes que
mucho antes que nosotros
ya estaban condenados, y sin
hacer caso omiso, ignorando
los agravios lo pasamos tan
felices con las pasiones furtivas
y amores enmascarados.
La única verdad es que nunca
me arrepentiré de haber querido
y amado, por años que Dios
me dé, yo moriré siempre
amando.....

CRISTOBAL FERNANDEZ

JUNIO-2015

MEMORIAS DESDE EL CARIBE

Esta vez, son memorias del Caribe, substituyendo a Africa. Es una historia, que a mi me impresiono. Flavia, una chica de Sto. Domingo, tuvo a Albison, afecto de S. de Doen. En el 2011, el niño fue diagnosticado, de grave cardiopatía, tributaria de compleja operación, no factible en la sanidad de la isla dominicana. Flavia, de extracción modesta, empezó una búsqueda frenética de recursos, pues quedaban pocos meses. Busco por todos lados y al final apareció en un orfanato de la ONG. NPH. (nuestros pequeños hermanos), con la cual yo colaboraba por aquel entonces. Ante la petición de Flavia, me pidieron si yo podía gestionar la intervención y alojar a madre e hijo en mi casa. Ellos se encargaban de los visados y del viaje. Lo hicimos, aparecieron un día la madre, joven, simpática y llena de fuerza y Albinson con un año y medio y una sonrisa continua. Rápidamente se hicieron de la familia. El proyecto Cuidam de H. de San Joan de Deu de Barcelona, organizo la operación.....incierto, larga, muy larga, que acabo bien aunque en cuidados intensivos, hubo un paro cardiaco, resuelto.....y después todo bien, se recupero, volvió a su país y aqui teneis las fotos de hace unos días preparándose, para su primer día de colegio. Siempre agradeceré a Flavia, que nos diera la posibilidad de colaborar en una historia, en la cual un grupo de personas e instituciones, muy variadas, hicieron posible el milagro, milagro, que inicio Flavia, completamente perdida, en Sto Domingo, con un niño de año y medio en brazos caminando y caminando durante días.

ROGER MERCADE SALES

EL Dr. MERCADÉ EN AFRICA

EL Dr. MERCADÉ EN AFRICA

LA AMISTAD UN VALOR NOBLE

Las buenas amistades son de un valor primordial en la vida de cada uno. Dicen que quien tiene un amigo tiene un tesoro que hay que cuidar como si fuera oro. En esta sociedad de hoy en día que todo va a mil por hora, se detiene el reloj cuando disfrutas de una buena conversación con un amigo o amiga y ni que decir tiene que los buenos amigos están para lo bueno y para lo malo. Las amistades no se pierden con la distancia, siempre hay un hilo conductor para cada amistad que lo preserva de cualquier inclemencia. He aquí la nobleza de la amistad, incluso en tiempos difíciles lo superan todo, aunque también hay que decir que se pueden contar con los dedos de una mano, son preciosas y de incalculable valor, en este caso no monetario sino de valor emocional.

El deporte es un lazo de unión y más si es un deporte de equipo, aquí entra el compañerismo ya que aparte de compartir los entrenamientos están los desplazamientos para jugar partidos del deporte que sea, hace y crea lazos de amistad, yo particularmente jugué desde los 10 años hasta los 26 en el baloncesto, tengo gratos recuerdos de todos estos años de deporte en equipo, los compañeros eran amigos a la vez que jugadores, mejores o peores, pero cada uno cumplía con un deber dentro del equipo, hay quienes defendían muy bien, otros disfrutaban de un buen tiro exterior, o los había que tenían imanes en las manos para coger rebotes, diferentes funciones que se canalizaban para ser un buen grupo competitivo de baloncesto. Actualmente el baloncesto ha cambiado mucho desde que yo jugaba, sobre todo las reglas, la línea de tres puntos, los tiempos de posesión del balón en ataque, los cuatro tiempos reglamentarios de cada partido etc. etc. Las defensas se permiten tener más contactos físicos y dejan de pitar muchas faltas que lo eran en mi tiempo y ahora no. También actualmente se penaliza con faltas antideportivas lo que llega a ser una actitud o desprecio hacia el atacante.

Josep Maria Rosquillas.

Baix i Dalt

És estrany, fa més de sis anys que follem junts i ara m'adono que no el conec, me l'estic mirant i no el conec. Està assegut a prop meu, intentat rescabalar l'alè, el cos banyat per la suor, les gotes li brollen brillants, són com guspines enceses per mor de la llum vermellosa que s'escola pel finestral de ponent. No diu res, té un Malboro encès, la mirada absent, jo encara me l'estim.

Miro aquell cos nu, suat, net i perfumat, depilat, fosc i brillant, encara jove, el miro i no el conec, se'm fa un cos estrany.

De la meva pell, nua, banyada per la suor, s'esmuny la flaire del perfum, Varon Dandy, que ha deixat impregnat tot el meu cos, no sé si per les abraçades d'estim o de plaer, ans no tenia dubtes. Remeno la tauleta de centre, busco un Kent, fumo poc.

El sol de ponent omple la sala d'un color càlid com si volgués omplir-la d'una màgia que ha desaparegut, que ara em falta, abans no ens feia falta, entre ell i jo tot era màgic, ens estimàvem, per quina baula s'ha romput la dena.

La remor de la mar, la llum enlluernadora de l'arena sota el sol de migdia, el salobre pres damunt la nuesa dels nostres cossos, el gust salat dels llavis, de la pell, els colors canviant de l'aigua, escodrintyant els estels tombats a tall d'aigua, la vida despreocupada d'aquell primer estiu a Menorca, on ens varem conèixer, la màgia de la platja, la Macarelleta, feia que tot fos màgic.

El primer porro, la descoberta per primera vegada del plaer compartit, repetit al llarg del dia i la nit, sota els pins, damunt l'arena, dins l'aigua, sense que ens importessin els testimonis que hi eren presents, sens més perfum que l'olor dels nostres cossos, l'olor dolça de la suor, l'olor de reïna de pi, d'alga, de l'arena banyada... tot era màgic. Allà baix tot era màgic.

Escolto els xòrrecs de la cabina de bany, el Kent ha cremat tot sol dins el cendrer, sols he fet dues o tres calades, fumo poc. S'està dutxant, no m'he adonat quan ha desaparegut de la sala, ara no suporta l'olor agre de la suor. Abans, quan tot era màgic, ens quedàvem abraçats, xuclant el gust salobre d'aquelles gotes fruit del plaer més intens.

Quan surti de la dutxa, net perfumat, vestit, no tindré més que... un adéu, un ja ens veurem, cap carícia, cap besada, cap t'estim.

Prem el botó del comandament, els cortinatges del finestral de ponent acaben obrint-se parsimoniosament, els raigs del sol de final del dia acaben per omplir la sala.

Sens màgia.

He cobert la meva nuesa amb un pany de seda natural, a joc amb els colors dels sofàs de la sala. No tenc fred, potser vull conservar l'olor, vull conservar el record de l'olor, que l'olor, al menys l'olor, no se m'escapi.

Puc trepitjar el parquet del terra sense sentir fred pels peus, miro pel finestral de l'àtic, vull beure la màgia del darrer alè del sol de ponent. Però aquí dalt res ja és màgic.

Escolto el rum rum de l'Audi, aquesta vegada... ni un adéu, ha marxat, el sol ja és amagat sota l'horitzó.

Aquest estiu tornaré a la platja de Macaralleta, necessito retrobar, allà baix, la màgia perduda, no sé si ell vindrà.

He de plorar, necessito plorar, dins la solitud de la sala ningú em veurà. Només m'ho impedeix el record de ma mare dient-me; —els homes no ploren.

Pilio

Mare de Déu de Montserrat 3

Vilassar de Dalt

GALERIA D'ART

GUITARRA 1

PAU
MARFA

GUITARRA 2

FORATS

CORDES

FLAUTA

GALERIA D'ART

**PAU
MARFA**

GALERIA D'ART

FELIP PUIG

ESTHER QUINTANA

DISTURBIS

CAMPS I AGUIRRE

BLAIR, BUSH, AZNAR

PAU MARFA

DESPULLADA DE TOT

Depullada, em miraves.

jo feia intimitat; tu l'observaves.

T'agradava fixar la vista en els meus pits,

als mugrons, foscos,

a la panxa i al sexe i a les cames.

Tot mentre jo trobava el meu ésser més íntim;

més aprop, tant com sexe. I et plaïa observar-me;

mentre em recorria el cos i el definia

per a què tu el prenguessis.

Contamino la ment- recordo;

els cosos estesos en la nit i els llençols suaus,

de seda,

les teves mans reptant pel meu cos nu,

vestint-lo amb pell de tacte,

pell i temperatura. El bes a la boca

i l'espai al sexe que tu penetres amb un sol manamant.

Posa la paraula en la boca

per a què jo te la besi,

la paraula i prendre-te-la de la boca

directament

mentre tu pronuncies lentament.

(o és com si ja ho fessis)

És molt, molt més plaent

i obrint els ulls et faig saber

que he entès tot el que has dit.

Recordo els llençols blancs,
la teva pell suau,
tan físic, pronunciat
com les paraules que m'evocava,lenta,
intimament discret.

Recordo el teu rostre, jove,
el teu somriure obert,
com et removies als llençols i deixaves
que jo t'obsevés nu
per després atacar-me.

Penso: sóc a la llum
i m'hi passejo sola, amunt i avall,
despullada i senzilla
perquè jo et vull trobar,
sincer, també ja nu,
i conèixer-nos tant que el sexe sigui
una deliberada i ràpida conseqüència.

CRISTINA PEREZ GARCIA.

ESQUEIX

ELS CONTES DE CHARLES PERRAULT-VIII

Aquest conte, és el darrer d'aquestes belles narracions de Charles Perrault. En ell, en Polzet ens diu com les mateixes riqueses que en mans d'un malvat ocasionen la desgàcia dels altres, poden fer el bé de disposar-ne una persona generosa. Volem acomiadar-nos de vosaltres resumint la gran lliçó que contenen aquests deliciosos contes;

-El mal és cruel i nociu, i encara que al principi reporti beneficis, al final s'autofagocita. La lògica interna d'un progrés humà que parteix d'una actitud d'egoisme duu inexorablement a la pròpia destrucció. Només se salven aquells que són capaços de penedir-se, de demanar perdó i de canviar d'actitud.

-Lliurar-se al bé i viure íntegrament les relacions d'amor i amistad reporta fruits magnífics, perquè acaba duent la persona a la seva plena realització i, per tant, a la felicitat.

POLZET

Resum de l'argument. (Hi havia una vegada..) un matrimoni de llenyataires molt pobres que tenien set fills. El més petit, discret i intel·ligent, en nèixer no havia estat més gran que un dit polzet, per la qual cosa el van anomenar Polzet. Com que els miserables pares no el podien donar menjar, van decidir abandonar-los enmig del bosc per no veure'ls morir de fam. Però en Polzet, que havia sentit el seu propòsit, es va omplir les butxaques de pedres blanques i les va anar llençant per allà on passaven. Quan els seus germans es van veure sols i perduts al bosc, van arrencar a plorar, però en Polzet els va tranquil·litzar i els va guiar de tornada a casa seguint el rastre de les pedres. Quan van arribar, els pares van abraçar plens d'alegria, perquè acabaven de rebre una mica de diners que els permetrien sobreviure durant un temps. Però aviat es van trobar en la mateixa situació desesperada, sense més horitzó que veure els seus fills morir de fam, i de nou els van voler abandonar al bosc. En aquesta ocasió, en Polzet no va poder recollir pedres, de manera que va llençar molles de pa, però els ocells se les van menjar, i ell i els seus germans es van quedar veritablement perduts i morts de por. Arribaren a una casa on la dona d'un ogre terrible que es menjava els infants se'n va compadir, els va donar menjar i els va amagar. Però l'ogre els va descobrir i, sense atendre el plor ni les supliques dels pobres nens, va decidir que serien la menja d'un banquet que havia de donar al dia següent. Finalment, la dona, que era bona, va aconseguir convèncer el seu marit que no els matés fins l'endemà.

En un gran llit dormiren les set fills de l'ogre, cada una amb una corona d'or al cap. No eren encara tan dolentes com el pare, però ja cometien malifetes. En la mateixa habitació hi havia un altre gran llit en què van ficar en Polzet i els seus sis germans. En Polzet agafà les corones d'or i les va posar al cap dels seus germans i al seu, mentre que les seves gorretes van anar al cap de les ogresses. A la nit l'ogre va anar a l'habitació amb un gabinet per matar els nens, però va tocar els barrets, es va confondre i a qui va degollar va ser a les seves filles. Immediatament, els nens van fugir a tota velocitat. Quan l'ogre es va adonar de l'engany, li va demanar a la seva dona les botes de (set llegües) per a perseguir els petits, els quals gairabé va atrapar quan ja només eren a cent passes de la casa dels seus pares. En veure'l, s'amagaren sota una roca, sobre la qual es va posar a dormir l'enorme ogre. Durant el seu son profund, en Polzet va dir als seus germans que correguessin fins a casa i s'amaguessin. Mentrestant, ell es calça les botes màgiques i va tornar a casa de l'ogre. Li va dir a la dona que el seu marit corria un greu perill en mans d'uns bandits i que l'enviava a ell per recollir totes les seves riqueses i axí poder rescatar-lo. Amb la fortuna del malvat ogre, en Polzet va retornar a casa dels seus pares, que el reberen amb gran alegria, perquè per sempre més podrien alimentar els seus fills. I varen ser molt feliços.

S'explica també que en Polzet no es va quedar les riqueses de l'ogre, sinó només les botes màgiques que el malvat utilitzava per perseguir nens innocents, i es va posar al servei del rei per fer-li de correu. Va desenvolupar aquest noble ofici durant un temps, fins que va tornar a casa seva ric i amb càrrecs i prebendes per a la seva família. I van ser tots feliços.

Comentari. En Polzet simbolitza el bé, que és petit, dèbil i discret. L'ogre simbolitza el mal, que és gran, fort i sorollós. Aparentment el mal és més fort que el bé, però al final el bé, ajudat per la intel·ligència, triomfa sobre el mal.

Les mateixes riqueses (botes, màgiques, fortuna...) que en mans d'un malvat ocasionen la desgràcia dels altres, poden fer el bé i suscitar la felicitat si en disposa una persona generosa.

De ((Els contes de Charles Perrault i el seu caràcter formatiu)). M^a ángeles Almacellas bernadó, doctora en filosofia i en ciències de l'educació. "Teologiactual", nº 93.

(A cura d'Antoni Casanova Ramon).

EL COS BUIT

Tota la vida li haviaen assegurat que més enllà de la mort hi havia un món de joia. Aquell home era un home pràctic, amant d'experiències noves. S'adonà que era mort quan va veure el seu propi cadàver, no s'hi veia com si fos ell, més bé com si fos un doble, sempre havia sentit contar que tothom té un doble idèntic. El cos estava boca amunt, al mig de la sala. Quin desengany! Com què això és la mort ?

Volia comprovar com era el trànsit d'aquest a l'altre món, i resultava que no hi havia altre món! La mateixa lluminària d'aranya al sostre, els mobles, les parets empaperades, la claror que s'escola pel finestral de vidres plomats... tot està igual i, sobretot, la indiferència a la seua mort dels objectes que ell creia amics, el rellotge de carilló, el bastó que emprava per anar a passejar d'ençà l'accident, el capell..., res s'havia mogut. Tan sols el seu cos, que ara estava estirat a terra de cara al cel-ras. L'homa s'inclinà damunt el seu propi cos, ara ja cadàver, i se'l mirà com abans es mirava a l'espill de la cambra de bany.

- Que vell m'he tornat!
- Si pogués aixecar-li les parpelles, potser la llum em tornaria a omplir el cos de vida
- Ara que sé que a l'altre banda no hi ha àngels ni dimonis, ni abismes, ni eternitat, me'n torno a la meua vella morada.
- No hi va arribar a temps, no pogué entrar dins el seu cos, en aquell moment entrà la dona, el soroll de cos i el got quan van caure a terra l'espantà.
- No entris. Va cridar ell, però sense veu.
- ja era tard. La dona s'estirà damunt ell, damunt el cos d'ell, cridant com una descosida, plorant.
- M'ho ha fotut tot enlaire-Perquè no vaig posar la clau al pany per fer l'experiment.

Quina mala sort, ara amb testimonis al davant se n'anava tot en orris, no podia fer res més que quedar-se allà com el que era, un mort, un cos buit.

Estava trist, no sabia ben bé on anar. Ni les esperances d'una vida sobrenatural eren certes. No hi havia cap misteri després de la mort, el cos es quedava buit, sol...fred.

Acabava d'adonarse que mort i tot seguia movent-se per l'habitació, l'única diferència que hi notà era que els colors havien desaparegut, tot era d'un color cendre, en blanc i negre. Aquell vespre, a la fi no tenia res a fer, es quedà a velar el seu propi cadàver, al costat de la dona. Escoltava les converses dels amics i coneguts que havien anat a caseua per acompanyar-la. De sobte s'adonà que l'olor dels ciris que cremaven a cada costat del tüt no el molestaven, ben mirat no percebia cap olor. Quan era viu, quan el cos i l'ànima estaven junts, no suportava l'olor de la cera, per això quan anava a missa, es quedava als darrers bancs, enfora dels fums de la cera cremada. En aquells moments va ser quan va pensar si allò serien les conseqüències, els símptomes de la mort, perdre la visió dels colors i perdre la capacitat d'olorar, fins aleshores encara podia escoltar, sentir els renous, els gemecs i les ploreres dels que el vetllaven.

Va decidir assistir al seu propi enterrament, escoltà com les paletades de sorra caigudes a damunt el taüt, ressonaven lúgrubes quan topaven amb el caixó, fins que el varen cobrir del tot. Després silenci.

Prest es va resignar a no poder comunicar-se amb ningú, a no poder donar-se a témer, havia après que el que li estava succeint era ni més ni manco, que estava mort.

Ja havia passat temps quan un dia i, per primera vegada des que estava mort, va tenir una certa sensació del més allà, d'una certa mena de misteri, on eren els que s'havien mort abans d'ell?

Un calfred li va recórrer l'ànima, va pensar amb la por passada quan era petit, quan creia que les ànimes dels seus avantpassat voltaven per dins la casa dels pares, quan ell creia que els sentia, però no els veia, i si fos així ?, si les ànimes dels seus amics morts, dels pares i fins i tot de l'únic fill que va tenir, mort en un accident de caça, estiguessin dasant unes damunt les altres lliscant com els cucs, cegues però amb els ulls oberts?

Mai aconseguí recuperar-se d'aquesta sospita, amb el temps deixà de preocupar-se'n del tema. Què hi podia fer.

Pilio

Buenos Aires, dia de difunts 2011

Ciutadella de Franc Març 2014

GALERIA FOTOGRAFICA

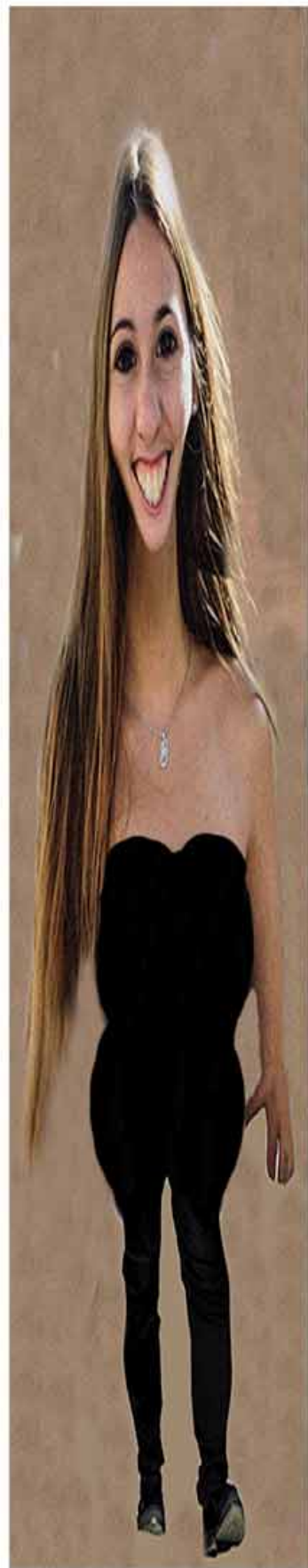
àlex puig:
fotografies
impossibles

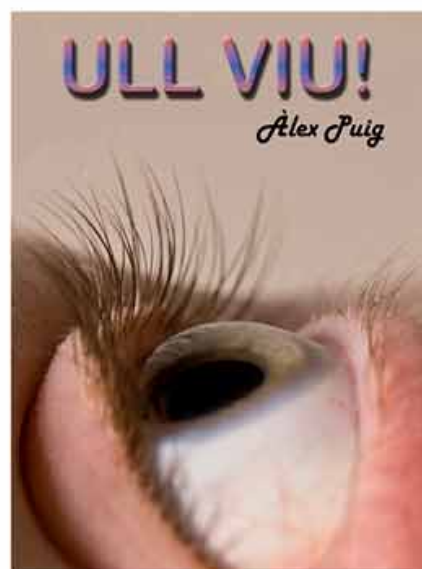
GALERIA FOTOGRAFICA

Alex Puig

GALERIA FOTOGRAFICA

JOSEP CASTELLS

FLECHAZO

Vivir contigo y compartir nuestras vidas,
es como vivir en el cielo estando en la tierra,
todo lo bonito y agradable me lo diste al conocerte,
sin importarte de donde vengo,
cada día que pasa eres un regalo para mis
cinco sentidos, la unión de nuestras vidas
nació del amor al encontrarnos por primera vez,
fue como un flechazo que cala hondo en nuestras vidas.

ANGEL

Tu cara sonrojada trae a mi memoria
los fabulosos años de juventud,
en que cualquier deseo lo conviertes en realidad,
gracias a tu cara de angel, ganando en belleza
a cada año que pasa y puedes convertir en realidad
cualquier cosa que te propongas,
sin miedo a lo desconocido, abriendo el camino de la vida

LA CONFESSIÓ DE LA LLEONA.

“Deu, antigament, era dona. Abans d’exiliar-se lluny de la seva creació i quan encara no es deia Ningu, l’actual Senyor de l’Univers s’assemblava a totes les mares d’aquest món. En aquell temps, parlàvem la mateixa llengua dels mars, de la terra i dels cels. El meu avi diu que aquell regnat fa molt que es va morir. Però en algun lloc dins nostre hi queda el record d’aquella època llunyana. Sobreviuen il·lusions i certes que, al nostre poble de Kulumani, passen de generació en generació. Tots sabem, per exemple, que el cel encara no està acabat. Són les dones qui, des de fa mil·lennis, van teixint aquest infinit vel. Quan els seus ventres s’arrodoneixen es torna a desfer.”

Així comença La confessió de la lleona, un llibre a través del que Mia Couto ens porta a Kulumani, un petit poblat de Moçambic on, darrerament, una lleona ha causat la mort de diverses dones. A través de dels diaris de dos dels protagonistes l’Arcangel Baler i la Mariamar, se’ns va narrant la historia on conflueix el passat amb el present, la dura realitat i la supertició fins al punt que l’irreal esdevé real.

L’Arcàngel Baler és el caçador a qui el govern ha encarregat matar la bèstia que sembla el terror, i la Mariamar, és la germana de la darrera víctima de la lleona. Les vides de tots dos, que ja havien coincidit anteriorment en el temps, ara tornen a apropar-se. La Mariamar observa des del seu confinament l’Arcàngel amb l’esperança que la recordi i reprendre la història que tot just havien començat, l’Arcàngel alié a la presència de la Mariamar la recorda mentre prepara la cacera d’una lleona que ben bé és més dins del mateix poblat que a l’exterior.

La confessió de la lleona és una narració poètica i màgica que te per finalitat mostrar-nos la dura realitat que viuen les dones a Moçambic.

Mia Couto és un escriptor moçambiquès, nascut a la ciutat de Beira, fill de pares emigrants. És considerat un dels millors escriptors actuals, amb obres publicades a més de 20 països. La seva escriptura, influenciada pel realisme màgic, es caracteritza per crea refranys, de vegades coneguts com a “improverbis”, així com endevinalles, llegendes, metàfores que li donen una dimensió poètica.

Ha rebut el Premi Luis Camoes (2013) i el Premi internacional Neustad de Literatura (2014)

ANNA MARIA MAS ABRIL. aquest llibre esta a la biblioteca Can Manyer.

Es un relat d'actualitat ja que es pot referir a les situacions d'aquells refugiats que han de cercar nous horitzons per les seves vides i a vegades els seus projectes es trunquen per circumstàncies completament aliènes a la seva voluntat.

LA LLEGENDA DEL SANT BEVEDOR

Any: 1988

Coproducció: franco-italiana

Guió : Ermanno Olmi i Tullio Kesick (basada amb el relat del mateix nom de Joseph Roth)

Direcció: Ermanno Olmi

Actors : Rutger Hauer (Andreas) i altres.

Música: José Padilla i Igor Stravinsky

Fotografia: Dante Spinotti

Premis: Venècia : Lleó d'or 1988

David de Donatello: 1988 , 4 premis inclòs el de millor pel·lícula.

Es tracta de la ficció de la vida d'un home d'honor (com ell mateix es defineix) que seguïx els valors i les tradicions de la seva cultura: estimava els seus pares, era religiós, treballador, actúa en defensa i ajuda dels altres i era generós.

Però un accident fa que en una baralla mati a un amic seu que estava agraït a la seva dona, llavors es empresonat i al sortir de la presó no troba feina de miner , beu en excès quasi a diari i esdevé un sense sostre.

El fil conductor de la pel·lícula, es d'un ancià que el troba al protagonista sota els ponts de París i li fa un préstec de 200 € , que ell ha de tornar quan pugui al capellà d'una església on hi ha una imatge de santa Teresa de Liseux.

El protagonista quan té uns quants diners sempre va a tornar-los, però les incidències de la seva vida ho impossibiliten, malgrat que ell ho intenta i va a un bar que hi ha a la plaça de la església a beure i la darrera vegada que hi va, pateix un desmai i el porten a la sacristia i allà mor.

En aquest film es trenquen els esquemes del "pres" i del "bevedor" sense escrúpols que sols seguia unes conductes delictives basades en l'obtenció immediata d'un plaer efímer i de deteriorament de les relacions humanes.

L'alcohol obra pel seu compte amb independència del bevedor: transforma el món i canvia les seves lleis per fer-lo més habitable.

El bevedor s'abandona, es deixa portar i no té cap interès en crear vincles de nou.

La gent en qui es troba malgrat que siguin companys d'escola de petit i estiguin ben situats sols li fan "Caritat", l'ajuden puntualment, i després el deixen tal com l'han trobat, i d'altres miren de treure-li els diners que l'atzar li dona.

Al final del film el protagonista diu:” Que Déu ens doni a nosaltres bevedors una mort tan senzilla i bonica”.

La vida real de l'autor del relat és molt semblant a aquest film. Joseph Roth (1894-1939) escritor austríac, d'origen jueu, que treballa com a periodista i ha de canviar de residència molts cops: uns perquè els diaris en que treballa tancant i d'altres perseguit pels nazis que el volen empresonar , es casa amb una dona que esdevé esquizofènica i que ha d'ésser ingressada en un manicomi fins la seva mort.

Ell mor exiliat a París, per patir uns problemes respiratoris i un delirium tremens com a conseqüència final del seu alcoholisme crònic.

Tota la seva família va morir en els Camps de Concentració nazis i a la seva dona va morir en aplicar-li les lleis eugenésiques dels malalts mentals.

Aquest llibre és l'últim que va escriure i ja estava impregnat per l'alcohol quan va escriure els últims mots del llibre que corresponen als del film.

Lluïsa Bertran

LA HARLEY DAVIDSON D'EN MANEL

Diversos factores han contribuido para que Harley Davidson sean un fenomeno social. En los años 20 comenzo a forjarse la leyenda con el motor bicilindrico en V. Después llegaron los cromados,y finalmente el cine, con Elvis Presley, Marlon Brando y mas reciente Arnold Schwarzeneger, tambien paseandose por la America de los 60 en la pelicula Easy Ryder, con Peter Fonda y Dennis Hooper, lograron calar hondo en la juventud de la época.

Este éxito es todavia más espectacular si consideramos que una Harley es, de media un 25% más cara que una moto japonesa, sus previligiados clientes aseguran que ninguna moto actual tiene nada que ver con una Harley porque ésta representa un estilo de vida diferente.

LA HARLEY DAVIDSON D'EN MANEL

MI TIERRA MI IDENTIDAD.

Tengo la brisa del mediterraneo
metida dentro del alma,su,clima
su ambiente, los campos, sus
atalayas, las costas y las playas,
los valles, las montañas de mi
visceral tierra murciana....

Todo un conjunto explosivo
de fiestas y algarabías, de
alegría y buenas gentes,
de arte y gastronomía.

Soy sincero en lo que siento
de mi tierra levantina, de la
huerta más rica y ufana que
es la vega del Segura....

Aunque pese al mundo entero
no lo puedo remediar que
sienta dentro del alma la
Tierra de mi despertar,
Tierra de saber y arte, de
paisajes sin igual, de mares
que son tesoros, tan ricos

en pesquera e industrial....

Qué lindas son sus mujeres,
de belleza espectacular, tan
guapas, castizas y divertidas
que no se puede aguantar.

Yo no lo puedo evitar que
tenga en mi corazón la Tierra
que me vio nacer y sin poderlo
remediar,aunque piensen que
estoy loco, per, de loco,
nada de nada.....

CRISTOBAL FERNANDEZ

MAYO-2016

VERSIONES DE DIBUJOS DE LORCA POR ROSQUI

NATURALEZA MUERTA

CLARO DE CIRCO

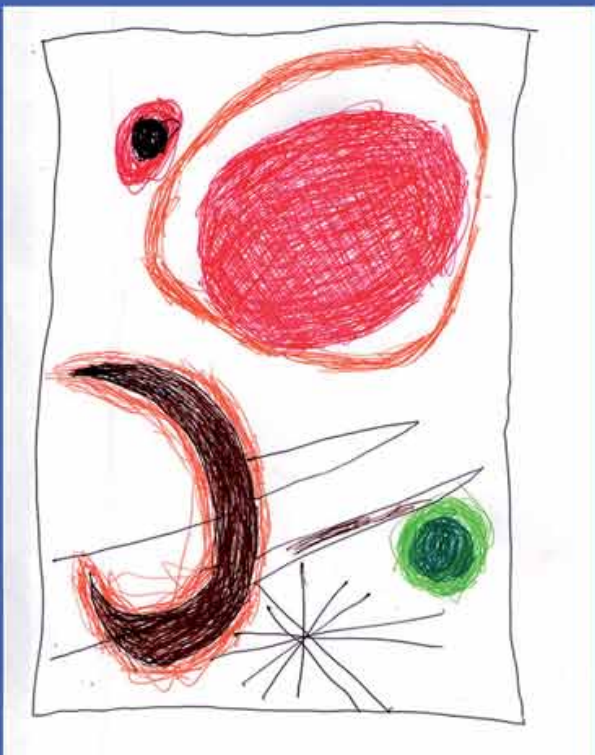
EL JOVEN Y SU ALMA

DAMA EN EL BALCON

VERSIONES DE MIRÓ POR ROSQUILLAS

PUNT x PUNT

Un poema de Maragall

En el recull de poemes que Joan Maragall va publicar el 1895 hi constava una poesia de gran bellesa: *Excelsior*. En ella s'adreça a l'esperit, que és presentat com un navegant que es dirigeix sempre mar endins. I l'invita a no deixar-se *dur a la tranquil·la aigua mansa de cap port*, puix cal fugir *de la terra immoble i dels horitzons mesquins*, no mirar *les platges roïns* i adreçar-se sempre *mar endins*, donant *el front en el gran aire*, en un viatge que *no s'acabarà mai més*, tenint sempre *entorn aigües esteses*, que es *moguin eternament*. El poema diu així:

EXCELSIOR

Vigila, esperit, vigila,
no perdis mai el teu nord,
no et deixis dur a la tranquil·la
aigua mansa de cap port.

Gira, gira els ulls enlaire,
no miris les platges roïns,
dóna el front en el gran aire,
sempre, sempre mar endins.

Sempre amb les veles suspeses,
del cel al mar transparent,
sempre entorn aigües esteses
que es moguin eternament.

Fuig-ne de la terra immoble,
fuig dels horitzons mesquins:
sempre al mar, al gran mar noble;
sempre, sempre mar endins.

Fora terres, fora platja,
oblida't de ton regrés:

no s'acaba el teu viatge,
no s'acabarà mai més.

El viatge proposat pel poeta es basa en el fet que la llibertat no s'esgota. Cal arribar a port sense deixar de ser lliure, tancar la mesquinesa de les pròpies opcions. Tant sols en el mar és on hi ha les opcions obertes que permeten afirmar la pròpia voluntat. L'única meta és el propi camí, l'actitud d'assumir constantment, amb voluntat decidida, el repte d'un nou més enllà.

Paraules de Jordi Savall, músic i català universal

<<Hem de desenvolupar la capacitat de ser sensibles, és la condició fonamental>>, diu el mestre Savall en començar una entrevista concedida a *Catalunya Cristiana*. I afegeix una cita de Voltaire: <<Sense sentits, no hi ha memòria; sense memòria, no hi ha esperit; sense memòria i esperit no hi haurà mai justícia>>

Ressenyem dos paràgrafs de l'excel·lent entrevista:

·<<Sigui quina sigui l'espiritualitat de cada persona, la condició fonamental de l'ésser humà ha de ser la bondat. La capacitat de bondat d'un ésser humà és el que ens pot fer creure que Déu existeix i la negació d'aquesta bondat, el mal, és el que ens fa dubtar que Déu existeixi. En el moment que passa el que va passar amb els nazis a Alemanya un es pregunta "On és Déu?", en canvi quan un sent una Passió segons sant Mateu, de Bach, diu "Aquí hi ha Déu", això prova que hi ha una dimensió superior>>

·<<Estem acceptant que cada dia hi hagi més gent que treballant no pugui viure decentment i això és una ofensa a la dignitat humana, una insuportable tragèdia>>

Jordi Savall va néixer a Igualada el 1941. És intèrpret de viola de gamba mundialment reconegut però també és un ambaixador cultural que porta la música a espais de dolor humà ja que està convençut que ajuda a sobreviure. Explica: <<A alguns infants que he conegut els costa expressar emocions perquè estan trencats per les experiències traumàtiques que han viscut>> ANTONI CASANOVA RAMON

PREJUDICI I ESTIGMA SOCIAL

El prejudici consisteix en avaluar positiva o negativament a una persona, pel sol fet de ser membre d'un determinat grup, sense tenir remordiments i sense reflexionar si els atributs que li donem són certs o no; es valora a una persona de forma ràpida i generalitzada sense tenir un criteri basat en l'experiència directa.

L'estigma és una qualificació negativa d'un grup minoritari que té unes determinades característiques que no són compartides per la resta de la població i que en casos extrems poden generar por i odi al grup majoritari.

Els estigmes socials més freqüents són: determinades malalties, procedència geogràfica, raça, inclinacions sexuals i creences

L'estigma varia en funció del contexte social.

Un dels col·lectius que pateix un estigma important en l'actualitat a nivell mundial és el de les persones que tenen problemes de salut mental i la OMS considera que la lluita per la seva erradicació ha d'ésser una prioritat en qualsevol societat democràtica i lliure. La qualitat de vida de les persones depèn de com són vistos i tractats en el seu entorn.

A Catalunya hi ha el projecte Obertament : Associació catalana per la lluita contra l'estigma en salut mental que té la missió d'eliminar la discriminació que pateixen les persones per raó de tenir una problemàtica de salut mental, fent que siguin protagonistes del canvi.

Lluïsa Bertran i Marquès

FOTOGRAFIES DE XAVIER SANROMA

Vamos a exponer una historia, de otra cultura, de otra zona de la tierra, de Africa hablando de una iniciativa, en la que modestamente colabora, la asociación Jatakendeya, de ayuda sanitaria en Africa, que yo presido.

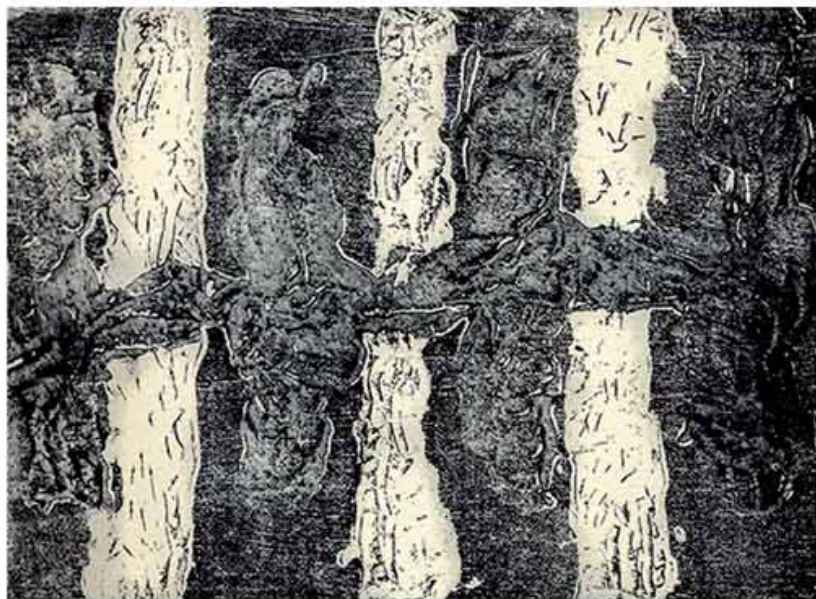
Ka fountine, es un pueblo de pescadores, situado en la Casamance, sur de Senegal, de religión predominante islámica. También hay cristianos y animistas. Viven bien avenidos.

Hace un tiempo, llego un grupo de 50 niños talibes y se instalaron en las afueras del pueblo. Los niños entre 5 y 15 años, que proceden de familias de pocos recursos, que los entregan a un Marabú, así se llama a un tipo de maestro islámico, habitualmente de la facción más extrema de esta religión, que se compromete a enseñarles el Corán y darles, formación, sustento y alojamiento, hasta, que lleguen a los 16 años.

El grupo de niños, era enviado cada mañana a las 8h. a mendigar por el pueblo, hasta las 16h. en que regresaban a su albergue, entregando, lo que habían conseguido. Si, no se llegaba a una determinada cuantía, no se les daba alimento e incluso se les obligaba a pasar la noche a la intemperie.

Esta situación, provocó, la concienciación y unión de: las mujeres del pueblo, unidas en una agrupación, el Ayuntamiento, la ONG. Catalunya-Casamance, presente en la zona y el imán del pueblo, que se han comprometido a dar a este colectivo infantil, una vivienda digna, grupal, escolarización equivalente a bachillerato, formación islámica, a través del imán, alimentación y atención socio-sanitaria, de sus necesidades. Para este fin, se está construyendo la vivienda y se está preparando la prohibición de la mendicidad en el pueblo. Asimismo se visitó a las familias, que entregaron a sus hijos, de zonas distantes más al norte, para explicarles la situación de indefensión y total carencia de formación de sus hijos y la iniciativa acordada, para que, en todo caso, si quieren, puedan recuperarles. Creo, que esta experiencia es un buen ejemplo de la concienciación progresiva de los derechos humanos en la zona, sobre todo de colectivos indefensos y además por iniciativa popular, sobre todo, las madres de familia, Asimismo ilustra, sobre las diferentes actitudes, que se albergan en los colectivos islámicos. Roger Mercade Sales.

GRAVATS ADITIUS DE JM. ROSQUILLAS

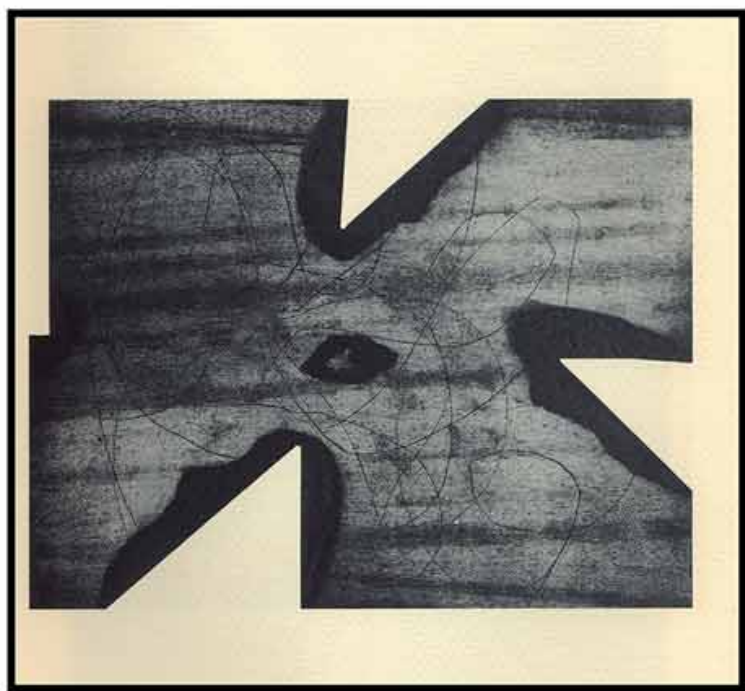
ESCLAVITUD

SENSE TÍTOL

VERD

ABSTRACCIÓ

LA VIDA SENSE LA SARA AMAT

Classe magistral del primer dia de curs als Escolapis de Terrassa. El professor adverteix al seu alumnat del canvi que experimentaran durant els pròxims mesos. Aquest canvi, els explica, serà com travessar una porta que deixarà enrere una etapa en les seves vides per començar-ne una altra. En Pep, un dels alumnes de la classe just acaba de viure una experiència que l'ha abocat a aquest pas i ens l'explica trenta anys després.

La història va passar a Ullastrell a finals de l'estiu de 1981. La nit del dijous dia 3 de setembre, la Sara Amat va desaparèixer sense deixar rastre, mentre jugava a cuca amagar.

De la colla d'amics, la Sara era diferent a la resta. Tots ho sabien i tots ho acceptaven: superdotada, rebel i independent, als tretze anys el poble ja li havia quedat petit i va decidir marxar.

Durant els deu dies posteriors a la desaparició, la Sara va romandre amagada a l'habitació d'en Pep de cal Sabater, mentre llegia *Guerra i Pau*, tot esperant el moment oportú d'abandonar el poble. El noi sempre n'havia estat d'ella, encara que ella sempre havia estat freda i distant amb ell. La convivència aboca al noi a transgredir normes alhora que, poc a poc, la relació entre ells va esdevenint cada cop més càlida.

La història, inversemblant si tenim en compte que l'àvia d'en Pep roman aliena al que està succeint a casa seva, ens presenta una situació idealitzada d'un canvi en la vida del protagonista, un instant clau del desenvolupament de qualsevol persona: el pas de la infància a l'adolescència, el canvi de la pau a la guerra. L'embrió de *La vida sense la Sara Amat* el podem trobar en Clara Bou, un dels contes publicats al recull *L'amor de la meva vida de moment*.

Pep Puig va nèixer a Terrassa l'any 1969. En paraules de Bernat Puigtobella, "Pep Puig narra a partir dels sentiments, amb la voluntat de connectar amb el lector des de les emocions". Escriu des de l'adolescència i fins ara, ha publicat tres novel·les i un recull de contes.

L'home que torna. (Empúries 2005)

Les llàgrimes de la senyoreta Marta. (Empúries 2007)

L'amor de la meva vida de moment. (L'Altra 2015)

La vida sense la Sara Amat. (Proa 2016)